

[Statsministeren.]

røvedes denne Hjælp under Medvirken af det Parti, hvortil de 3 ærede Forespørgere hører, og Følgen var, at Fattigvæsenets Udgifter steg. Men det faktiske er altsaa, at de, der nu aabenbarer denne varme Interesse, stemte ved den Lejlighed sammen med de Partier, der mente det rimeligt at skære ned overfor de allerulest stillede, hvad der i saa høj Grad har lagt Grunden til den nuværende Situation.

Nu kan man jo sige, at det er, fordi dette Parti ikke synes om Understøttelse, thi det, man vil, er at skaffe Arbejde. Og det kunde have sin Rimelighed, hvis der ikke ogsaa her var en Praksis, som viser, at heller ikke dette er Tilfældet. Naar der har været Tale om Afhjælpning af Arbejdsløsheden gennem Arbejde, har vi fundet Retsforbundets 3 Mænd paa den kapitalistiske Side, simpelt hen. Da i 1926 den store Forhandling fandt Sted her paa Rigsdagen om Erhvervslivets Ophjælpning, om at faa Arbejde i Gang, mælede de ikke et Ord, den Gang havde de ikke noget at spørge om. De ilede heller ikke til Hjælp, da den daværende Regering blev fældet under Arbejdet paa at skaffe Arbejde til de arbejdsløse, og da vi atter i 1927—28 foreslog en Række nærmere omtalte offentlige Arbejder til Modvirken af Arbejdsløsheden, hørte vi heller ikke noget til dem, endskønt de havde Repræsentanter her, og da vi i samme Samling forelagde et Lovforslag om Støtte for Haandværk og Industri, syntes Partiet ogsaa forsvundet her fra Salen. Og dog maa det erindres, at der i de Aar var ca. 20 000 flere arbejdsløse end nu, saa Interessen havde i hvert Fald været lige saa meget paa sin Plads den Gang som nu. Men nu er altsaa de tre Mænd kommet til Stede, nu har de faaet Mælet, og nu spørger de, og nu har de for saa vidt ogsaa faaet Svar.

Endnu skal jeg dog, for at Befolkningen ikke skal være i Tvivl om de tre Mænds Sindelag erindre om, at de ogsaa stemte mod de Forslag om Genindførelse af Krisehjælp til de arbejdsløse, da den var afskaffet, og deres Ordfører, der motiverede Afstemningen, gjorde det med nogle Ord, der ligefrem er klassiske. De findes i Forhandlingerne for 1928, Sp. 4054. Den daværende Ordfører sagde: „Retsforbundets Repræsentanter i Rigsdagen vilde svigte deres Mission fra Vælgerne, hvis de stemmer for det foreliggende Lovforslag.“ Hvis Retsforbundet skulde stemme for, at de nødlidende fik Hjælp, vilde Retsforbundet svigte sin Mission, som de havde faaet overdraget af Væl-

gerne. Det er Sandheden om de ærede Medlemmers varme Følelse for de arbejdsløse. Jeg ved ikke, om de nu har husket den Mission, de har fra Vælgerne, thi den Forespørgsel, som de stillede den 9. Januar, kan ikke siges i nogen overdreven Grad at være i Overensstemmelse med den Mission, som Ordføreren for et Par Aar siden gjorde saa stærkt gældende at have.

Den ærede Ordfører talte her i Dag om Retsforbundets Forslag, som var den eneste Foranstaltning mod Arbejdsløsheden. Jeg tænker, at det ærede Medlem sigtede til det store Nummer, som var fremmet i 1928, og som gik ud paa Foranstaltninger til Modvirkning af Arbejdsløsheden, men var alt andet. Dette Forslag var en Række Brudstykker af Partiets Program og gik ud paa at indføre en 3 pCt. Grundskyld og selvfølgelig saaledes formet, at denne Skat ikke vilde have virket til Arbejdsløshedens Fjernelse, men vilde have virket som den groveste Uretfærdighed paa en saadan Maade, at der fornuftigvis maatte være opstaaet meget katastrofale Tilstande, hvis dette var blevet gennemført. Her i Salen fik de tre ærede Medlemmer en ærlig Bedømmelse af dette store Nummer, og udenfor Salen var Bedømmelsen egentlig ikke blidere. Jeg husker, at et Retsorgan „Det frie Blad“ karakteriserede dette Forslag, som vi i Dag paa ny fik nævnt. Det skrev om dette, at det krævede Hjælp til de bemidlede og nægtede Hjælp til de besiddelsesløse, og derefter hed det:

„Det er simpelthen Overklassepolitik.

Og at henvise de ulykkeligt stillede til det fremsatte Grundskyldsforslag er blot at føje Spot til Skade.“

Grundskyldsorganet „Det frie Blad“ betragtede de tre Mænds Optræden med dette Forslag paa denne Maade. Jeg overlader til Tinget selv at vælge Udtryk for den Bedømmelse, Tinget finder Anledning til, baade af Forslaget og af den Spekulation, som ligger bag Forespørgselen af 9. Januar.

Men, som alt sagt, den økonomiske Situation er af en saadan Beskaffenhed, at der nok er Anledning til at tale om den, og derfor har jeg gerne villet benytte denne Lejlighed, hvor en Side af Situationen er draget frem, til at gøre nogle Bemærkninger om den. Man hørte og forstod særdeles vel allerede ved Finanslovsforslagets første Behandling, at der næredes visse Forventninger til den kommende Krise, og nu, da der virkelig kan tales om Krise, har vi ogsaa set den tjene som Føde for politiske Blade, og i en Tale ved et Amtsmøde har en af Venstres Mænd ogsaa aabenbart Forventningerne, da han